

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **L. G.**
bytem X
zastoupený daňovým poradcem Mgr. Ing. Drahomírem Foltanem,
Ph.D.
sídlem Ostrožná 40, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2021, č. j. 5190/21/5200-10422-711919,
ve věci daně z příjmů fyzických osob

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.

- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve prospěch žalobce změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 10. 2017 č. j. 3322332/17/3216-50521-803344, ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012.
2. Žalobce v žalobě namítl, že úkony v rámci odvolacího řízení vykonávaly tytéž osoby, které prováděly úkony v rámci prvního stupně, tedy při daňové kontrole – takové osoby musí být nutně podjaté. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 8. 2016 č. j. 14 Af 8/2014-62 a na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 493/06.
3. Dále žalobce nesouhlasil s vyloučením výdajů 100 000 Kč za opravy vozidel. Správce daně podle žalobce účelově přihlédl k výsledku pana M., aniž se doptal na další okolnosti. Tento svědek měl podle žalobce příležitost i technické prostředky v dílně M. K., aby mohl v roce 2012 opravit cokoli panu Č. Pokud byl mezi panem M. a panem Č. nějaký konflikt, nemůže to ovlivnit uznatelnost nákladů.
4. Žalobce nesouhlasil ani s vyloučením odpisů 92 800 Kč za přívěs pořízený v roce 2011. Žalobce citoval ze své žaloby ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 22 Af 51/2000 (správně 22 Af 51/2020 – pozn. soudu) ohledně DPH za rok 2011, se závěrem, že prokázal pořízení tohoto přívěsu.
5. Žalovaný ve vyjádření shrnul průběh dosavadního řízení a zdůraznil, že institut pověření správce daně v odvolacím řízení je zákonem předvídanou výjimkou z obecné zásady oddělení první a druhé instance, nezakládá vyloučení této úřední osoby. K vyloučení částky za opravy vozidel připomněl, že tehdejší zástupce žalobce byl přítomen výsledku svědka M., mohl tedy sám vznést otázky. Namítku v žalobě označil žalovaný za hypotézu a fabulaci, která nevyplývá z výpovědi svědka. K vyloučení odpisů uvedl, že nebylo prokázáno pořízení přívěsu v roce 2011, takže nehohly být uplatněny ani odpisy v roce 2012. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že u žalobce byla v roce 2016 zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za rok 2012, dne 19. 10. 2017 vydal správce daně dodatečný platební výměr, vycházející ze zprávy o daňové kontrole, podle níž žalobce neprokázal deklarovaná plnění od společnosti Cool Investment, s. r. o. (jednatel P. Č.) za dodání vepřového a kuřecího masa, úklidové práce, čisticí prostředky, palivové dříví a jiné položky. V rámci odvolacího řízení bylo provedeno další dokazování, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2019 podal žalobce žalobu a zdejší soud rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 4. 6. 2020 č. j. 22 Af 15/2019-68. Poté žalovaný přehodnotil své závěry a nyní napadeným rozhodnutím uznal prokázání dalších výdajů žalobcem, kromě 2 položek (opravy vozidel a odpisy přívěsu).
8. K namítané podjatosti úředních osob správce daně krajský soud uvádí následující. Postup, kdy odvolací orgán v souladu s § 115 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“) uloží správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, doplnění nebo odstranění vad, je postup zákonný a nejedná se o případ, na který dopadá podjatost podle § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť správní orgán pověřený doplněním dokazování

v rámci odvolacího řízení se nepodílí v téže věci na řízení nebo jiném postupu na jiném stupni. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu se týká typicky případů, kdy úředník rozhodující o věci na úrovni finančního úřadu přejde na finanční ředitelství a dostane k posouzení odvolání proti rozhodnutí, na jehož vydání se na úrovni finančního úřadu podílel (prováděl daňovou kontrolu atp.). Může jít také o případ, kdy úředník finančního úřadu při rozhodování ve věci v prvním stupni konzultuje svůj postup či rozhodnutí s úředníkem nadřízeného finančního ředitelství, který by měl následně rozhodovat o odvolání v dané věci. I zde je nutné úředníka finančního ředitelství vyloučit pro podjatost, neboť jinak by de facto rozhodoval o věci v obou instancích sám. To však není případ, kdy je prvostupňový správce daně odvolacím orgánem pověřen k provedení uložených úkolů v rámci § 115 daňového řádu a toto zrealizuje tatáž osoba, která se podílela na prvostupňovém rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 16. 5. 2018 č. j. 1 Afs 172/2017 – 59, „ustanovení § 115 daňového řádu je součástí specifika daňového odvolacího řízení, ve kterém odvolací orgán nemá možnost v případě zjištění pochybení správce daně v prvostupňovém řízení nebo vadného rozhodnutí napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správci daně k novému řízení. Účelem pověření správce daně je, aby v souladu se zásadou rychlosti řízení byly vady řízení nebo rozhodnutí správce daně odstraněny co nejdříve. Tomu odpovídá racionální předpoklad, že doplnění dokazování provede shodná úřední osoba, která vedla řízení za správce daně již dříve, neboť je nejlépe obeznámena s předmětem řízení. Institut pověření správce daně v odvolacím řízení podle § 115 daňového řádu je zákonem předvídanou výjimkou z obecné zásady oddělení první a druhé instance (srov. § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu, § 14 odst. 5 správního řádu). Daňovým řádem sledovaný účel – doplnění dokazování postupem dle § 115 daňového řádu úřední osobou, která byla pověřena jednat za správce daně již v prvostupňovém řízení – nezakládá vyloučení této úřední osoby podle § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu“. Žalobcem zmíněný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 8. 2016 č. j. 15 Af 8/2014-62 byl vydán dříve než výše citovaný rozsudek NSS a nebyl podroben přezkoumání v kasačním řízení. Krajský soud se ztotožňuje se závěry NSS ve shora uvedeném rozsudku. Pokud jde o žalobcem citovaný nálezný Ústavního soudu, je třeba říci, že Ústavní soud se vyjadřoval pouze obecně (neboť vytýkal obecným soudům, že se námitkou nezabývaly) a jím uvedený příklad nemá nic společného s nyní projednávanou věcí. Skutečnost, že žalovaný pověřil správce daně doplněním dokazování, a že výslechy svědků prováděly úřední osoby, které předtím prováděly daňovou kontrolu, nezakládá podjatost těchto osob. Prvá žalobní námitka není důvodná.

9. K výdajům za opravy vozidel zjistil soud z obsahu správních spisů, že jako dodavatel byla na faktuře uvedena společnost Cool Investment, s. r. o., její jednatel P. Č. uvedl jako svědek dne 6. 3. 2017, že je bezpečnostním manažerem a vymáhá pohledávky. K opravě žalobcových vozidel uvedl „to dělá M. M.“. M. M. vypověděl dne 9. 5. 2018, že opravoval panu Č. jen jeho dvě (jiná) vozidla, v době, kdy na to měl živnostenské oprávnění (tedy od roku 2014 – pozn. soudu), a to bezplatně, protože chodil k panu Č. na tréninky bojového sportu, za které neplatil. Svědek výslovně popřel, že by opravoval auta, uvedená na předmětné faktuře. Zástupce žalobce byl přítomen výsledku pana M., nekladl mu žádné otázky. Ve vyjádření k výsledkům zjištění v odvolacím řízení žalobce pouze uvedl, že předpokládal, že pan M. dosvědčí opravy vozidel, a že pan Č. je postupem času čím dál více psychicky labilní. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (odst. 50, 52) zhodnotil, že svědek M. neprováděl předmětné opravy, a že žalobce nic dalšího nenavrhoval. S tímto závěrem se soud zcela ztotožňuje, rovněž i s názorem žalovaného ve vyjádření, že žalobce

v žalobě pouze spekuluje. Plnění v daném případě neposkytl dodavatel uvedený na dokladu a žalobci se nepodařilo prokázat skutečného dodavatele, žalovaný proto správně vyloučil částku za opravy vozidel z daňově uznatelných nákladů (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017 č. j. 1 Afs 171/2017-34). Druhá žalobní námitka není důvodná.

10. Tím, zda žalobce prokázal pořízení předmětného přívěsu v roce 2011, se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 22. 4. 2021 č. j. 22 Af 51/2020-42, s jednoznačným závěrem, že nikoliv. Proti zmíněnému rozsudku žalobce nebrojil kasační stížností. Soud tedy i zde vychází z předchozí rozhodovací činnosti a nemá důvod se více zabývat okolnostmi (ne)pořízení přívěsu, když žalobcovy námitky v nynější žalobě jsou shodné jako ve věci sp. zn. 22 Af 51/2020. Je třeba doplnit, že žalobce v nynějším správním řízení nenamítal nic k odpisům/pořízení přívěsu, a to ani v odvolání, ani ve vyjádření ke skutečnostem zjištěným v rámci odvolacího řízení. Vzhledem k tomu, že pro odpisy je stěžejní otázka vlastnictví věci (srov. § 28 zákona č. 586/1992 Sb., v příslušném znění), soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že nebylo možno uplatnit odpisy z přívěsu, jehož pořízení nebylo prokázáno. Ani třetí žalobní námitka není důvodná.
11. Soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
12. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 21. července 2022

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu